

NIKDY NEUZAVÍREJTE DOHODU S OSUDEM...

BYLO NEBYLO
JEDNO
ZLOMENÉ
SRDCE

STEPHANIE
GARBER

BYLO NEBYLO
JEDNO
ZLOMENÉ
SRDCE

Copyright © 2021 by Stephanie Garber

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Tereza Plachá, 2024

Cover © Lydia Blagden, 2024

Cover illustration © Lisa Perrin, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5221-8 (pdf)

STEPHANIE GARBER

BYLO NEBYLO
JEDNO
ZLOMENÉ
SRDCE

přeložila Tereza Plachá

KING
COOL

*Věnováno všem,
kteří někdy kvůli zlomenému srdci
učinili špatné rozhodnutí*

VÍTEJTE NA SLOV
ZDE DEÍ

Hrad rodu Fortunů

Vlčí hrad

Přístav

UTNĚM SEVERU, PŘÍBĚHU

Hostinec U Mořské
panny s perlami

Hřbitov

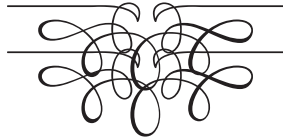
Věže

Zmatkovo
podzemní království

K Poledníkové říši

Varování a znamení

Zvonku nade dveřmi obchodu s podivnostmi bylo hned jasné, že s tím člověkem, který právě vcházel dovnitř, budou trable už podle toho, jak se muž pohyboval. Zvony mají obvykle vynikající sluch, ale tenhle drobeček žádné zvláštní schopnosti nepotřeboval, aby slyšel, jak mladíkovi u pasu řinčí řetízek výstředních kapesních hodinek a jak šourá botami o zem. Přestože se snaží hrdě vykračovat, jen podrážkami škrábe podlahu obchodu Maximiliánovy podivnosti, kuriozity a další bizarnosti.

Tento mladý muž měl dívce, jež v obchodě pracovala, zničit život.

Zvonek se ji pokusil varovat. Celé dvě vteřiny předtím, než chlapec vešel do dveří, se zvonek rozezněl na celé kolo. Na rozdíl od většiny lidí se prodavačka z tohoto obchodu setkávala s podivnostmi od dětství a zvonek měl už dlouho podezření, že je i ona sama takovou kuriozitou, ačkoli nemohl přijít na to, kam přesně ji zařadit.

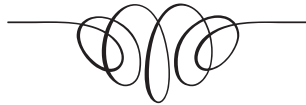
Dívka věděla, že předměty toho většinou skrývají víc, než se na první pohled zdá, a že zvony mají šestý smysl, který lidem chybí. Bohužel se ale nezřídka stávalo, že si tato dívka, která věřila v naději, pohádky a lásku na první pohled, odbíjení zvonku špatně vyložila. Dnes

si byl zvonek zcela jistý, že jeho bití na poplach slyšela. Ale podle toho, jak se její hlas zbarvil vzrušením, když s mladíkem hovořila, to vypadalo, že dívka předčasné odbíjení zvonku považovala za šťastné znamení a nikoli za varování.

ČÁST
PRVNÍ

*Příběh
Evangelíny Ryšavé*

1

Valendská šeptanda

**KDE SE BUDOU TI, KTEŘÍ MAJÍ ZLOMENÉ SRDCE,
NYNÍ MODLIT?**

Napsal Kašpar Ostrobřít

Po dveřích do kostela Srdcového prince se v noci slehla zem. Ikonické vstupní dveře natřené sytou krvavě rudou barvou zlomených srdcí, které vedly do jednoho z nejnavštěvovanějších

kostelů Chrámové čtvrti, někdy v průběhu noci zmizely. Zůstala po nich jen neprostupná mramorová zeď. Do kostela se proto nyní nedá vstoupit...

Evangelína si dva týdny starý výtisk novin strčila do kapsy květované sukně. Dveře na konci této zapadlé uličky byly sotva vyšší než ona a místo nádherné sytě rudé malby je chránila zrezivělá kovová mříž. Evangelína by ale vsadila otcův obchod s kuriozitami na to, že právě objevila ony ztracené dveře.

V celé Chrámové čtvrti by těžko našla něco obyčejnějšího. Každý vchod zde zdobily vyřezávané kazety, okrasné architrávy, prosklené markýzy a zlacené klíčové dírky. Její otec sice býval mužem víry, ale vždy říkal, že kostely jsou jako upíři – neslouží k modlitbám, mají nás jen nalákat a polapit. Tyto dveře ale byly jiné. Evangelína se dívala na prostá stlučená prkna s uraženou klikou, z nichž se loupala bílá barva.

Tyto dveře nestály o to, aby je někdo našel.

Přesto se jim před Evangelínou nepodařilo skrýt, čím skutečně jsou.

Jejich rozeklaný tvar byl nezaměnitelný. Na jedné straně zkosený ohyb a na druhé zubatý řez – polovina zlomeného srdce, symbol Osudového srdcového prince.

Konečně.

Kdyby naděje měla křídla, ta Evangelínina by se právě roztahovala, připravena vzlétnout. Po dvou týdnech prohledávání Valendy konečně uspěla.

Jakmile bulvární plátek, který měla složený v kapse, poprvé otiskl zprávu o tom, že zmizel vchod do kostela Srdcového prince, málokoho napadlo, že by za tím mohla být kouzla. Psalo se o tom na titulní stránce a lidé tvrdili, že se *Šeptanda* jen snaží zvýšit prodeje šířením fámy. Dveře přece jen tak nemizí.

Evangelína však věřila, že je to možné. Příběh jí jako podfuk nepřipadal, považovala ho za znamení, jež jí napovídalo, kde má hledat, pokud chce zachránit své srdce a chlapce, jemuž její srdce patřilo.

Ne že by kdy spatřila nějaké důkazy o kouzlech, pokud tedy nepočítala kuriozity v otcově krámku s podivnostmi. Věřila však, že existují. Její otec Maximilián vždy o kouzlech mluvil tak, jako by byla skutečná. A její matka pocházela ze Slovtutného Severu, kde se rozdíl mezi

dějiny a pohádkami stírá. *Všechny příběhy vznikají z pravd i lží, říkala. Záleží jen na tom, čemu věříme.*

A to Evangelína uměla, věřila věcem, které ostatní považovali za pouhé mýty. Jako kupříkladu na nesmrtelné osudníky.

Otevřela kovovou mříž. Dveře samotné neměly kliku, Evangelína proto musela vklínit prsty do úzkého prostoru mezi jejich rozeklaným okrajem a špinavou kamennou zdí.

Prsty se jí v mezeře skříply a z ranky vytekla kapka krve. Přisahalaby, že ve vrzání dveří slyšela hlas: *Víš, do čeho vstupuješ? To, co je uvnitř, ti zlomí srdce.*

Evangelínino srdce však již zlomené bylo. A chápala, jaké riziko nyní podstupuje. Věděla, jaká při vstupu do kostela osudníků platí pravidla:

Vždy slibuj méně, než dokážeš dát, neboť osudníci si vždy berou víc.

Nikdy neuzavírej dohody s více než jedním osudníkem.

A ze všeho nejdůležitější – nikdy se do osudníka nezamiluj.

Celkem je nesmrtelných osudníků šestnáct a jsou to žárlivá, majetnická stvoření. Říká se, že než před mnoha staletími zmizeli, vládli osudníci části světa pomocí kouzel, jež byla stejnou měrou zlovolná jako úchvatná. Nikdy neporušili dohodu, často však těm, jimž pomáhali, nějakým způsobem ublížili. Přesto se většina lidí – včetně těch, kteří považovali osudníky za pouhé bájně postavy – někdy dostala do tak zoufalé životní situace, že se k nim začala modlit.

Evangelínu odjakživa zajímaly jejich kostely, ale o vtošivé povaze osudníků a dohod s nimi uzavřených věděla dost na to, aby jejich svatostánky nevyhledávala. Tedy alespoň do doby před dvěma týdny, kdy se jednou

z těch zoufalých osob, které příběhy vždy varovaly, sama stala.

„Prosím,“ zašeptala Evangelína ke dveřím ve tvaru srdce a hlas jí prostupovala zjitřená, usouzená naděje, která ji dovedla až sem. „Já vím, že jste šikovná malá dvířka. Ale dovolila jste mi, abych vás našla. Tak mě pusťte dovnitř.“

Naposledy zatahala za dřevo.

Tentokrát se dveře otevřely.

Evangelína vkročila dovnitř a rozbušilo se jí srdce. Při hledání zmizelých dveří se dočetla, že každému návštěvníkovi voní kostel Srdcového prince jinak. Prý v něm měl člověk cítit to, co mu způsobilo nebo způsobí největší zármutek.

Když však Evangelína vstoupila do chladné katedrály, nepřipomínal jí vzduch Luca. Nevoněl tu semiš a olej ze zlatovouse. V potměšilé lodi kostela cítila sladkou a zároveň kovovou vůni: jablka a krev.

Naskočila jí husí kůže. Nic nepřipomínalo chlapce, kterého milovala. Nejspíš se pisatel kusu, jež četla, musel plést. Ale neotočila se. Věděla, že osudníci nejsou svatí ani spasitelé, doufala však, že Srdcový princ by mohl mít větší pochopení než ostatní.

Kroky ji zavedly hlouběji do katedrály. Vše kolem bylo až neuvěřitelně bílé. Bílé koberce, bílé svíce, bílé lavice ze světlých dřev dubu, topolu a břízy.

Evangelína postupovala od jedné řady nesourodých bílých lavic k další. Kdysi snad bývaly krásné, nyní ale spouště z nich chyběly nohy, jiné měly potrhané čalounění a některé lavice byly dokonce v půli zlomené.

Zlomené.

Zlomené.

Zlomené.

Nebylo divu, že jí dveře nechtěly pustit dovnitř. Možná tento kostel nepůsobil zlověstně, jen smutně.

V tu chvíli pročísl ticho kostela hlasitý zvuk trhající se látky.

Evangelína se prudce otočila a pokusila se nezalapat po dechu.

Několik řad za ní ve stinném rohu seděl mladý muž. Vypadalo to, že truchlí nebo se kaje. Hlavu měl skloněnou a podél obličeje mu visely nezkrotné lokny zlatých vlasů. Rukama si trhal rukávy vínově červeného svrchníku.

Evangelína ucítila, jak jí při pohledu na něj píchlo u srdce. Přemítala, zda by se ho neměla zeptat, jestli nechce pomoci. Ale zdálo se, že si odlehlý roh vybral záměrně, aby si ho nikdo nevšímal.

A ona stejně neměla moc času nazbyt.

V kostele sice nevisely žádné hodiny, ale Evangelína by přísahala, že slyší, jak tikot dlouhé ručičky ukrajuje drahocenné minuty, které ji dělí od Lucovy svatby.

Pospíšila si chrámovou lodí k apsidě, kde se řady rozlámaných lavic rozestupovaly a odhalovaly blyštivý mramorový podstavec. Dokonale čistou tribunu ozařovala stěna svíce ze včelího vosku a čtyři kanelované sloupy chránily sochu Osudového srdcového prince v nadživotní velikosti.

Evangelíně naskočila husí kůže na zátylku.

Věděla, jak má Srdcový princ vypadat. Karty osudu, z nichž se pomocí osudných obrazů věští budoucnost, šly poslední dobou v otcově obchodě na odbyt. Vyložení Srdcového prince znamenalo neopětovanou lásku a na kartě se tento osudník vždy znázorňoval jako tragicky pohledný s jiskřivě modrýma očima, z nichž kanou slzy stejně krvavě rudé jako kapka, která mu navždy ulpívá v koutku rozmrzelých úst.

Po této třpytivé soše žádné krvavé slzy nestékaly. Z její tváře však vyzařovala jakási bezohledná krása, přesně taková, jakou by Evangelína očekávala od polo-boha, jehož polibek dokáže zabíjet. Princ křivil rty do dokonalého úšklebku, který měl nejspíš působit chladně, odměřeně a příkře, ale Evangelína si všimla náznaku jemnosti jeho pootevřených rtů. Zval ji k sobě jako smrtící návnada.

Podle pověsti není Srdcový princ schopen lásky, protože mu již dávno přestalo bít srdce. Tlukot srdce mu dokáže vrátit jen jediná osoba. Jeho jediná opravdová láska. Říká se, že princův polibek usmrtí všechny kromě ní, jeho jediné slabosti, a tak za sebou Srdcový princ při jejím hledání zanechává řadu mrtvých těl.

Evangelína si nedokázala představit tragičtější způsob bytí. Má-li se někdo nad její situací slitovat, je to právě Srdcový princ.

Pohled jí sklouzl k jeho elegantním mramorovým prstům, v nichž svíral dýku o délce Evangelínina předloktí. Čepel směřovala dolů ke kamenné obětní míse položené na kahanu těsně nad kruhem nízkých bílých tančících plamínek. Do okraje mísy někdo vyryl slova Krev za modlitbu.

Evangelína se zhluboka nadechla.

Proto sem přišla.

Přitiskla prst na špičku čepel. Ostrý mramor jí probodl kůži a z prstu jí stékala jedna kapka krve za druhou, se syčením se škvířila na kameni a proscyovala okolní vzduch vůní nasládlého kovu.

Evangelína v koutku duše doufala, že by se odměnou za tento desátek mohlo zjevit něco kouzelného. Že by se socha mohla probrat k životu nebo by se chrámem mohl rozeznít hlas Srdcového prince. Ale kromě plamenů

nástěnných svící se nic nepohnulo. Neslyšela už ani toho ztrápeného mladíka na druhém konci. Byla tam jen ona a ta socha.

„Drahý... princi,“ vysoukala ze sebe. Nikdy se k osudníkovi nemodlila a nechtěla to pokazit. „Jsem tu, protože moji rodiče jsou mrtví.“

Evangelína v duchu zaúpěla. Tím neměla začínat.

„Chci říct, že mi oba rodiče zemřeli. Před několika lety jsem přišla o matku a loni mi zemřel i otec. A teď přijdu i o chlapce, kterého miluji. Luc Navarro...“ Jméno jí uvízlo v hrdle, když si vybavila jeho ironický úsměv. Kdyby snad byl ošklivější, chudší nebo krutější, nic z toho by se nestalo. „Vídali jsme se potají. Měla jsem totiž ještě truchlit nad smrtí svého otce. Pak asi před dvěma týdny, právě v den, kdy jsme se s Lucem chystali říct našim rodinám, že jsme se do sebe zamilovali, Marisol oznámila, že se s Lucem budou brát.“

Evangelína se odmlčela a zavřela oči. Stále se jí z toho točila hlava. Rychlé zasnuby nebyly nic neobvyklého. Marisol byla hezká, a ačkoli mohla působit odměřeně, byla také laskavá. Mnohem laskavější než Evangelínina macecha Agnes. Evangelína ale Luca s Marisol nikdy ani neviděla ve stejné místnosti.

„Vím, jak to asi musí znít, ale Luc mě miluje. Jsem přesvědčená, že ho někdo proklel. Od oznámení zasnub se mnou nepromluvil. Odmítá se se mnou setkat. Netuším, jak se jí to povedlo, ale jsem si jistá, že v tom má prsty moje macecha.“ Evangelína pochopitelně neměla jak dokázat, že je Agnes čarodějka a že na Luca seslala kletbu, dala by však ruku do ohně za to, že se macecha o jejím vztahu s Lucem dozvěděla a rozhodla se, že chce Luca a titul, který má jednoho dne zdědit, získat raději pro vlastní dceru.

„Agnes mě nemůže vystát od chvíle, co můj otec zemřel. S Marisol jsem se pokoušela o Lucovi promluvit. Řekla bych, že na rozdíl od mé macechy, by mi Marisol nikdy vědomě neublížila. Kdykoli však otevřu ústa, slova mi uvíznou v hrdle, jako by byla také prokletá nebo jako bych byla prokletá já. Proto jsem tady a žádám tě o pomoc. Svatba se koná už dnes a já potřebuju, abys ji překazil.“

Evangelína otevřela oči.

Neživá socha se nepohnula. Evangelína věděla, že se sochy zpravidla nehýbají. Přesto se nedokázala ubránit dojmu, že by se mělo stát alespoň něco. Socha by měla změnit postoj nebo pohnout mramorovými očima. „Prosím. Víím, že zlomeným srdcím rozumíš. Zabraň Lucovi vzít si Marisol. Zachraň moje srdce před dalším utrpením.“

„To byla ale ubohá řeč.“ Netečnou poznámku následovala dvě pomalá tlesknutí, která se ozvala jen pár kroků za Evangelínou. Otočila se na patě a okamžitě zbledla.

Nečekala, že tam bude stát. Ten mladík, který si prve v rohu kostela trhal svrchník. Nechtělo se jí však věřit, že je to tentýž člověk. Měla za to, že onen chlapec prožívá nesmírná muka, nejspíš si ale společně s rukávy oděvu, které mu nyní v cárech visely přes černo-bílou pruhovanou košili jen napůl ledabyle zastrčenou v pumpkách, strhl i veškeré trápení.

Posadil se na schody k pódiu, líně se opřel o jeden ze sloupů a dlouhé, štíhlé nohy natáhl před sebe. Zlaté vlasy měl rozčuchané a jeho až příliš jasně modré oči byly podlité krví. Koutek úst mladíkovi cukal, jako by ho nastalá situace otravovala, ale zároveň ho těšila ta prchavá troška bolesti, kterou Evangelíně právě přivodil. Působil jako znuděný, krutý zbohatlík.

„Mám se postavit a vyseknout ti piruetu, aby sis mě prohlédla celého?“ popichoval ji.

Do Evangelíniých tváří se okamžitě vrátila barva. „Jsme v kostele.“

„No a co?“ Mladík si jediným elegantním pohybem sáhl do kapsy roztrhaného vínově červeného kabátu, vytáhl sněhově bílé jablko a zakousl se do něj. Po dlouhých bledých prstech mu z jablka stekla sytě rudá šťáva a potřísnila čisté mramorové schody.

„Přestaň!“ Evangelína neměla v úmyslu zakřičet. Ačkoli se před cizími lidmi neostýchala, zpravidla se s nimi snažila nehádat. Ale při pohledu na tohoto neomaleného mladíka si nemohla pomoci. „Chováš se nevhodně.“

„A ty se modlíš k nesmrtelnému osudníkovi, co zabije každou dívku, kterou políbí. Vážně si myslíš, že si zaslouží něčí úctu?“ Mladík svá slova zdůraznil tím, že se znovu zešíroka zakousl do jablka.

Snažila se ho nevnímat. Opravdu se snažila. Ale měla pocit, jako by se jí zmocnilo jakési příšerné kouzlo. Místo aby odkráčela pryč, představila si, jaké by to bylo, kdyby si tento cizí muž místo jablka zvolil její rty a líbal ji ovocně sladkými ústy, dokud by mu nezemřela v náručí.

Ne. Nemůže to přece být...

„Zase zíráš,“ zapředl.

Evangelína okamžitě sklopila zrak a obrátila se k mramorové soše. Ještě před pár okamžiky se jí z jejích rtů rozbušilo srdce, teď se však dívala na obyčejnou sochu, která byla v porovnání s tím ničemným mládencem zcela bez života.

„Osobně bych řekl, že jsem mnohem hezčí.“ Najednou stál mladík přímo vedle ní.

Evangelína ucítila v břicho třepot motýlích křídel. Byli to vyděšení motýli. Horečně tloukli křídélky a varovali ji,

aby odtamtud zmizela, aby utekla. Ale ona nedokázala odvrátit zrak.

Takhle zblízka si nemohla nevšimnout, že je mladík velmi pohledný a vyšší, než si prve myslela. Upřímně se na ni usmál a na tvářích se mu vytvořily řolíčky, díky kterým na okamžik vypadal více jako anděl než ďábel. Dokázala si ale představit, že se před ním i andělé musejí mít na pozoru. Jistě by se mu těmi proradnými řolíčky povedlo anděla obelstít, aby mu vydal svá křídla jen proto, že z nich chtěl vyškubat pera.

„To jsi ty,“ zašeptala. „Ty jsi Srdcový princ.“

2

A decorative flourish consisting of a large number '2' at the top, with two horizontal lines passing through it. Below the lines is a complex, symmetrical scrollwork design with multiple loops and flourishes.

Srdcový princ se naposledy zakousl do jablka, pak jej upustil na podlahu a všude kolem se rozstříkla červená šťáva. „Ti, co mě nemají v oblibě, mi říkají Jacksi.“

Evangelína chtěla namítnout, že ona ho v oblibě má, že byl odjakživa její nejoblíbenější osudník. Tohle ale nebyl ten láskou ztrápený Srdcový princ, jakého si představovala. Jacks nevypadal jako oživlý srdcebol.

Nebyl to celé jen nějaký zvrácený žert? Říká se přece, že osudníci ze světa zmizeli před stovkami let. A přitom všechno, co měl Jacks na sobě – od ledabyly přehozené vázanky po vysoké kožené boty – patřilo k posledním módním trendům.

Evangelína očima těkala po bílém kostele, jako by čekala, že odněkud každou chvíli vyskočí Lucovi přítel a vysmějí se jí. Luc byl jediným synem urozeného otce, a ačkoli se k Evangelíně vždy choval tak, jako by na tom nezáleželo, mladíci, s nimiž se stýkal, se na ni dívali spatra. Její otec vlastnil ve Valendě několik obchodů, nikdy tedy nebyla chudá. Nepatřila však k vyšší společnosti jako Luc.

„Jestli hledáš cestu ven, protože jsi konečně přišla k rozumu, nebudu ti bránit.“ Jacks si složil ruce za hlavu, opřel se o sochu sebe sama a zakřenil se.

Evangelíně se stáhl žaludek, jako by ji varoval, aby se dolíčky v jeho tvářích ani roztrhaným oděvem nenechala zmást. Nikoho nebezpečnějšího v životě nepotkala.

Nevěřila ale tomu, že by ji zabil. Nikdy by nebyla tak pošetilá, aby Srdcovému princovi dovolila ji políbit. Věděla ale, že pokud tu zůstane a uzavře s Jacksem dohodu, navždy tím zničí nějakou jinou část svého já. Pokud se však rozhodne odejít, přijde o možnost zachránit Luca.

„Co mě bude tvoje pomoc stát?“

„Řekl jsem snad, že ti pomůžu?“ Oči mu sklouzly ke krémovým pentlím, které jí od bot obtáčely kotníky a mízely pod lemem madeirových šatů. Měla je po matce, byly staré a zdobené výšivkami bledě fialových pcháčů, drobných žlutých kvítků a liščat.

Jacks se znechuceně ušklíbl a výraz nezměnil, ani když jeho pohled doputoval k prstýnkům vlasů, které si Evangelína ráno pečlivě natočila kulmou.

Snažila se necítit dotčeně. Zнала ho sice jen krátce, ale připadalo jí, že tento osudník schvaloval máloco.

„Co je to za barvu?“ Ledabyle mávl směrem k jejím loknám.

„Růžově zlatá,“ odvětila Evangelína spokojeně. Nikdy si od nikoho nenechala zkazit radost, jakou měla ze svých neobvyklých vlasů. Její macecha se ji neustále snažila přesvědčit, aby si je obarvila nahnědo. Evangelína však považovala něžně růžové vlnky protkané světle zlatými pramínky za svou největší přednost.

Jacks naklonil hlavu a nepřestával Evangelínu zamračeně pozorovat. „Narodila ses v Poledníkové řiši, nebo na Severu?“

„Co na tom záleží?“

„Řekněme, že jsem zvědavý.“

Evangelína odolala pokušení oplatit mu zamračený výraz. Za obvyklých okolností přitom na tuto otázku odpovídala ráda. Její otec vždy chtěl, aby Evangelíně připadalo, že je celý její život pohádka, a v žertu vyprávěl, že ji našel zabalenou v krabici spolu s dalšími podivnostmi, které mu dorazily do obchodu. Říkával, že právě proto mají její vlasy tak výrazně růžovou barvu. A matka vždy přikývla a spiklenecky mrkla.

Po otcově škádlení a matčině pomrkávání se Evangelíně stýskalo. Vlastně se jí stýskalo po všem, co s nimi souviselo, ale nechtěla o ničem z toho vyprávět Jacksovi.

Místo odpovědi zvládla jen pokrčit rameny.

Jacksovo čelo se zakabonilo. „Ty nevíš, kde ses narodila?“

„To to musíš vědět, abys mi pomohl?“

Znovu se na ni zadíval a pohled se mu tentokrát zastavil na jejích rtech. Nezdálo se ale, že si je prohlíží, jako by ji chtěl políbit. Vypadalo to, že jen nezaujatě hodnotí. Díval se na její ústa jako někdo, kdo si vybírá předmět v obchodě Evangelínina otce. Jako by se její rty daly koupit. Jako by mu mohly patřit.

„Kolik lidí jsi políbila?“ zeptal se.

Evangelína ucítila nával horka. V otcově obchodě s podivnostmi začala pracovat, když jí bylo dvanáct. Nedostalo se jí výchovy, jaká by se slušela na spořádanou mladou dámu. Lišila se proto od své nevlastní sestry, kterou učili, že si za všech okolností musí od mužů udržovat odstup nejméně metr a nikdy nesmí mluvit o ožehavějších tématech, než je počasí. Evangelínu rodiče naopak nabádali, aby byla zvědavá, odvážná a přátelská. Nedalo se však říct, že by byla smělá ve všech ohledech.

Z určitých věcí byla nesvá a to, jakým způsobem Srdcový princ neustále zíral na její ústa, k takovým věcem rozhodně patřilo. „Líbala jsem se jen s Lucem.“

„To je k pláči.“

„S nikým jiným než s Lucem se líbat nechci.“

Jacks se poškrábal na ostře řezané tváři a pochybovačně si Evangelínu změřil. „Málem bych ti i uvěřil.“

„Proč bych ti lhala?“

„Všichni lžou. Lidi si myslí, že jim spíš pomůžu, když jim jde o něco tak vznešeného jako o opravdovou lásku.“ Evangelína v jeho hlase zaslechla náznak výsměchu a Jacks se stále více vzdaloval představě, kterou o Srdcovém princovi měla. „Ale jestli toho kluka doopravdy miluješ, bude ti lépe bez něj. Kdyby tě také miloval, neženil by se s jinou. To je bez debat.“

„Pleteš se,“ pronesla stejně rozhodně, jak to i v srdci cítila. Po překotných zasnubách Luca s Marisol sice měla Evangelína o Lucových citech určité pochyby, ale vždy je snadno rozptýlily vzpomínky na uplynulé měsíce. Tu noc, kdy jí zemřel otec a kdy její srdce nepřestávalo zběsile bít a bolet, ji Luc našel, jak bloumá mezi regály obchodu s podivnostmi a hledá lék na zlomené srdce. Oči měla zarudlé a tváře jí brázdily potoky slz. Bála se, že ho její pláč odradí, ale on ji k sobě přivinul a řekl: „Nevím, jestli dokážu spravit tvé zlomené srdce, ale můžeš si vzít moje, stejně už ti patří.“

Evangelína už nějakou dobu věděla, že Luca miluje, ale tehdy se utvrdila v tom, že Luc její city opětuje. Přestože si ona slova nejspíš vypůjčil z nějakého známého příběhu, podporoval je upřímnými činy. Oné noci a po mnoho dalších, které následovaly, dělal vše pro to, aby její srdce nepřestalo bít. Nyní byla Evangelína odhodlaná mu laskavost oplatit. Nabídka k sňatku a zasnuby ještě

nutně nejsou důkazem lásky, Evangelína však věděla, že okamžiky, jaké strávila s Lucem, takovým důkazem rozhodně byly.

Určitě ho někdo proklel. Ostatním takové vysvětlení mohlo připadat šílené nebo přitažené za vlasy, ale Evangelína odmítala uvěřit čemukoli jinému. Nedávalo smysl, proč by si s ní alespoň nepromluvil. A proč by Evangelína kdykoli, kdy se pokusila říct Marisol pravdu, jen otevřela ústa a nedokázala ze sebe vypravit jediné slovo.

„Prosím,“ neostýchala se žadonit. „Pomoz mi.“

„Nemyslím si, že ti to, co si přeješ, nějak pomůže. Ale umím ocenit dobrý beznadějný případ. Překazím tu svatbu výměnou za tři polibky.“ Jacksovi se v očích, které opět upíral na její ústa, objevily pobavené jiskřičky.

Evangelína ucítila ve tvářích nový nával horka. Pletla se, když si myslela, že ji nechce políbit. Pokud se ale příběhy o Srdcovém princí zakládají na pravdě, stačí jeden polibek a bude mrtvá.

Jacks se stroze uchechtl. „Klid, kočko, já tě líbat nechci. Zabilo by tě to a pak bys mi k ničemu nebyla. Chci, abys políbila tři jiné. Řeknu ti koho. A řeknu ti kdy.“

„Jaké to mají být polibky? Letmé hubičky... nebo něco víc?“

„Jestli si myslíš, že se letmé hubičky počítají, tak ses asi ještě s nikým nelíbala.“ Jacks se odstrčil od sochy, přistoupil k Evangelíně blíž a opět se nad ní sklonil. „Bez jazyka to není skutečný polibek.“

Urputně se snažila nezčervenat, ale krk, tváře i rty se jí začaly rozpalovat, jako by se měly co nevidět vznítit.

„Nad čím váháš, kočko? Jsou to jen polibky.“ Znělo to, jako by měl Jacks co dělat, aby se nerozesmál. „Buď je ten tvůj Luc při používání úst úplně nemožný, nebo

se jen bojíš, abys nekývla příliš rychle, protože se ti ten nápad potají líbí.“

„Vůbec se mi nelíbí...“

„Takže tvůj Luc neumí líbat?“

„Luc umí skvěle líbat!“

„Jak to víš, když to nemáš s čím porovnat? Jestli skončíš s Lucem, možná na mě budeš ještě vzpomínat a přát si, abych ti nařídil políbit víc než tři lidi.“

„Já nechci líbat cizí lidi. Chci se líbat jen s Lucem.“

„Pak to pro tebe bude prostě jen malá obět,“ odvětil Jacks suše.

Měl pravdu, ale Evangelína nemohla jen tak souhlasit. Otec ji učil, že osudníci neurčují člověku budoucnost, jak by jejich jméno mohlo napovídat. Otevírají pouze dveře do nových budoucností. Dveře, které osudník otevře, však zřídka vedou tam, kam lidé předpokládají. Často je dovedou k novým v zoufalství uzavřeným dohodám, jimiž se pokoušejí napravit původní nerozumné úmluvy. Stává se to v bezpočtu příběhů a Evangelína nechtěla, aby se tak stalo i v tom jejím.

„Nechci, aby někdo zemřel,“ řekla. „Nesmíš překazit svatbu tím, že někoho z nich políbíš.“

Jacks se zatvářil zklamaně. „Ani tvou nevlastní sestru?“

„Ne!“

Přiložil si ruku k ústům a přejel prstem spodní ret. Zakrýval tak část svého výrazu a Evangelína si nebyla jistá, zda se tváří otráveně, nebo pobaveně. „Řekl bych, že nejsi v pozici, aby sis mohla dovolit vyjednávat.“

„Myslela jsem, že osudníci rádi vyjednávají,“ namítla.

„Jen když můžeme určovat pravidla. Jsem ale v dobrém rozmaru, takže tvé žádosti vyhovím. Ještě mě ale zajímá jedna věc. Jak jsi přiměla dveře, aby tě pustily dovnitř?“

„Slušně jsem je poprosila.“

Jacks se podrbal na bradě. „To je všechno? Nenašla jsi klíč?“

„Neviděla jsem ani klíčovou díрку,“ odpověděla popravdě.

V Jacksových očích se zablýsklo něco, co připomínalo vítězství. Popadl ji za zápěstí a zvedl si ho ke svým chladným ústům.

„Co to děláš?“ zalapala Evangelína po dechu.

„Neboj se, pořád tě nechci políbit.“ Jeho rty zlehka přejely jemnou kůži na spodní straně jejího zápěstí. Jednou. Podruhé. Potřetí. Sotva se jí dotýkal, a přesto na tom bylo něco neskutečně intimního. Vybavily se jí ostatní příběhy, které se o jeho polibcích vypráví. Říká se, že jsou sice smrtelné, ale prý stojí za to pro ně zemřít. Jacksova studená, sametově hebká a něžná ústa zvolna přejížděla přes Evangelíniny pulzující žíly – a pak se jí jeho ostré zuby zabořily do kůže.

Evangelína vykřikla: „Ty jsi mě kousnul!“

„Klid, kočko, nebylo to do krve.“ Pustil jí ruku a oči se mu blýskaly poněkud jasněji.

Evangelína si přejela prstem po citlivé kůži, do níž se Jacks právě zakousl. Zápěstí jí zdobily tři tenké, bílé jizvy ve tvaru zlomených srdcí. *Jedna za každý polibek.*

„Kdy se...“ Evangelína vzhlédla.

Srdcový princ tam už nestál. Neviděla ho odcházet, slyšela jen bouchnutí dveří.

Dostala, co chtěla.

Tak proč se jí neulevilo?

Zachovala se správně. Luc ji miloval. Nemohla uvěřit, že by si chtěl vzít Marisol dobrovolně. Nebylo to tak, že by Evangelína neměla svou nevlastní sestru ráda. Vlastně ji téměř neznala. Asi rok poté, co Evangelíně zemřela

matka, si její otec vzal do hlavy, že se musí znovu oženit a že potřebuje ženu, která by se o Evangelínu postarala v případě, kdyby se mu něco stalo. Stále si vzpomínala, jak světlo v jeho očích vystřídaly obavy, jako by už tenkrát věděl, že mu moc času nezbyvá.

Evangelínin otec byl s Agnes ženatý jen půl roku, pak zemřel. Za tu dobu Marisol ani jedinkrát nevkročila do obchodu s podivnostmi, kde Evangelína trávila většinu času. Marisol tvrdila, že má alergii na prach, ale tolik se ošívala před vším, co bylo jen náznakem zvláštní, že Evangelína nabyla dojmu, že se její nevlastní sestra ve skutečnosti bojí kleteb a tajemna. Evangelína s Lucem naopak často žertovala, že kdyby je někdy někdo proklel, byl by to jen důkaz toho, že jsou kouzla skutečná.

Evangelína nevěděla, jestli se má smát, nebo plakat, když jí došlo, že ten důkaz teď má, ale nemá Luca.

I kdyby se Jacks vrátil a zeptal se jí, zda si to nerozmyslela, rozhodla by se stejně. Jacks řekl, že tu svatbu překazí, a slíbil, že nikoho nezabije.

A přesto se Evangelína nemohla zbavit dojmu, že udělala chybu. Nepřipadalo jí, že souhlasila ukvapeně, nemohla však přestat myslet na jiskřičky, které Jacksovi tančily v očích, když ji popadl za zápěstí.

Evangelína se rozeběhla ke dveřím.

Nevěděla, co si počne, ani proč se jí najednou udělalo nevolno. Věděla jen, že si s Jacksem musí promluvit ještě jednou, než se vytratí překazit Lucovu svatbu.

Kdyby se nacházela v obyčejném kostele, doběhla by ho lehce. Ale tohle byl osudnický kostel, jež chránily začarované dveře, které, jak se zdálo, měly svůj vlastní rozum. Když je Evangelína otevřela, nevrátily ji do Chrámové čtvrti. Vyplivly ji v zatuchlé staré lékárně plné zvrženého prachu, prázdných lahviček a tikajících hodin.

Tik. Tak. Tik. Tak. Tik. Tak.

Vteřiny nikdy neubíhaly tak rychle. Mezi jedním *tik* a druhým *tak* kouzelné dveře, kterými do lékárny vkročila, zmizely a nahradilo je zamřížované okno, které shlíželo na řady křivolakých uliček. Objevila se v Kořenářské čtvrti na opačné straně města od místa, kde měli být Luc a Marisol oddáni.

Evangelína tlumeně zaklela a rozběhla se.

Než stačila doběhnout na druhý konec města ke svému domu, dostala strach, že jde příliš pozdě. Marisol a Luc si měli říct své ano v zahradě Evangelíniny matky. V altánu, který nechal postavit její otec. Za nocí v něm zněl zpěv cvrčků, přes den v něm štěbetali ptáci. Evangelína vkročila do zahrady a slyšela všechny jejich švitořivé popěvky, nikdo tu však nemluvil. Viděla jen drobné ptáčky, jak proletují altánem a sedají na žulové sousoší.

Evangelíně se podlomila kolena.

Sochy tady v zahradě nikdy nestály. Teď jich tu ale napočítala devět. Všechny držely v rukou poháry, jako by před okamžikem pronesly přípitek. Každá tvář působila až znepokojivě živě a Evangelínu děsilo, jak moc jsou jí sochy povědomé.

S odporem pozorovala, jak přistála moucha na obličejí soše, která vypadala přesně jako Agnes, načež odbzučela a usedla na žulové oko Marisol.

Jacks překazil svatbu tím, že všechny proměnil v kámen.

3

V Evangelíně by se krve nedořezal. Moucha odletěla a šedý pták, stejně nevýrazně zbarvený jako sochy, objevil květinový věnec vpletený do Marisoliných vlasů a začal do něj klovat.

Třebaže si Evangelína a Marisol nebyly blízké (a Evangelína možná na svou nevlastní sestru žárlila víc, než si byla ochotná připustit), chtěla jen překazit svatbu s Lucem. Nechtěla všechny proměnit v kámen.

Jakmile se Evangelína otočila k soše Luca, měla pocit, že se jí nedostává vzduchu do plic. Luc obvykle působil bezstarostně, v kamenné podobě však na jeho tváři zamrzl vyděšený výraz, jindy jemné rysy měl ztuhlé, oči přimhouřené a nad žulovým obočím se mu krabatilo čelo.

Hýbal se.

Pootevřel ústa, jako by se snažil promluvit, jako by jí chtěl něco říct...

„Za chvíli se cukat přestane.“

Evangelína se prudce ohlédla k altánu.

O laťkovou mřížku porostlou květy v barvě bouřkových mračen se nonšalantně opíral Jacks a právě se zakousl do dalšího sněhobílého jablka. Vypadal napůl jako znuděný mladý šlechtic a napůl jako zlotřilý polobůh.

„Co jsi to provedl?“ naléhala Evangelína.

„Přesně to, co sis přála.“ Ukousl si další kus jablka.
„Postaral jsem se o to, aby k té svatbě nedošlo.“

„Musíš to napravit.“

„Nemůžu.“ Mluvil úsečně, jako by ho jejich rozhovor už začínal unavovat. „Provedl to můj přítel, který mi dlužil laskavost. Dá se to odčinit jen tak, že někdo zaujme jejich místo.“ Jacks pokývl hlavou k trávniku vedle altánu, kde na starém pařezu stála mosazná číše.

Evangelína k nápoji přistoupila.

„Co to děláš?“ Jacks se odrazil od mříže a při pohledu na Evangelínu zkoumající pohár se najednou přestal tvářit netečně.

Co kdyby se z něj napila? Dokázala by tím vše napravit?

„Ať tě to ani nenapadne,“ řekl příkřeji než předtím.
„Když se z něj napiješ a zaujmeš jejich místo, nikdo tě už nezachrání. Bude z tebe navždy kámen.“

„Přece je takhle nemůžu nechat.“ Částečně však Jacksovi musela dát za pravdu. Nechtěla se proměnit v zahradní sochu. Když si přečetla slova vyrytá na okraji poháru, nedokázala se přimět zvednout ho k ústům.

*Jed
Nepij mě*

Linul se z něj silný zápach síry a Evangelína si ani nebyla jistá, zda by tu odpornou tekutinu vůbec dokázala vypít. Ale jak by mohla žít s vědomím, že je všechny nechala zakleté?

Její pohled putoval od holuba, který stále kloval Mari-solin svatební květinový věnec, k Lucově ztuhlé žádosti o pomoc. Po jeho boku stáli jeho rodiče. Pak tu byl ten

ubohý kněz, který měl tu smůlu, že se rozhodl oddat právě tuto dvojici. Evangelína nechtěla litovat tři Lucovy přátele ani Agnes, ale přestože se její otec neoženil s Agnes z lásky, jistě by ho nastalá situace rozhněvala. Oba její rodiče by zklamalo, kdyby se dozvěděli, kam Evangelínu dovedla víra v kouzla.

„Tohle jsem nechtěla,“ zašeptala.

„Díváš se na to ze špatného úhlu, kočko.“ Jacks upustil nakousnuté jablko a to se odkutálelo po podlaze altánu, až narazilo na Lucovu kamennou botu. „Až se to rozkřikne, všichni v Poledníkové říši ti budou chtít pomoci. Budeš ta dívka, která přišla o rodinu kvůli krutým osudníkům. Luca sice nezískáš, ale brzy na něj stejně zapomeneš. Jelikož tvá nevlastní matka i sestra zůstanou zkamenělé, hádám, že zdědíš nějakou sumu peněz. Než se zítra rozední, budeš slavná a už nebudeš chudá.“

Jacks blýskl oběma dloňičky, jako by jí ve skutečnosti prokázal laskavost.

Evangelíně se opět udělalo nevoľno.

Příběhy vykreslovaly osudníky jako zlomyslné bohy, kteří si nepřejí nic než zmatek a chaos. Tohle přesně byl ten důvod, proč se jich lidé měli obávat. Evangelína se rozhlédla po lidských sochách a cítila hrůzu, Jacks však viděl jen to, že jí pomohl. Osudníci nebyli nebezpeční, protože by byli zlí, zákeřnost osudníků spočívala v tom, že dobro od zla nedokázali rozeznat.

Evangelína však dobro a zlo rozlišit uměla. A věděla, že někdy se mezi dobrem a zlem nachází mlhavý prostor. Ještě ráno si myslela, že do takového prostoru vkročila, když vešla do Jacksova kostela, aby se pomodlila a požádala o laskavost. Evangelíně bylo jasné, že udělala chybu a musí ji napravit. Teď.

Vzala do rukou pohár.

„Polož to,“ varoval ji Jacks. „Vždyť to nechceš udělat. Nechceš si hrát na hrdinku. Chceš šťastný konec, proto jsi za mnou přišla. Když to vypiješ, nikdy se ho nedočkáš. Hrdiny šťastný konec nečeká. Hrdinové ho dávají ostatním. To bys chtěla?“

„Chci zachránit chlapce, kterého miluju. Musím jen doufat, že pak on zachrání mě.“ Než ji Jacks stihl zastavit, napila se.

Pach jedu nebyl nic ve srovnání s jeho chutí. Evangelíně zůstala na jazyku pachutí spálených kostí a ztracených nadějí. Sevřelo se jí hrdlo, nejprve se nedokázala nadechnout a pak už ani pohnout.

Měla pocit, že vidí, jak Jacks vrtí hlavou, ale nebyla si tak docela jistá. Rozostřílo se jí vidění. Z koutů zahrady se jako vylitý inkoust rozšířila černočerná tma. Nastala bezměsíčná a bezhvězdná noc.

Evangelína se snažila sama sebe přesvědčit, že se zachovala správně. Zachránila devět lidí. Jeden z nich určitě na oplátku zachrání ji.

„Já tě varoval,“ zamručel Jacks. Slyšela, jak se zklamane nadechl a utrousil slovo *škoda*. A pak...

Pak už neslyšela nic.

4

Evangelína alespoň neztratila schopnost přemýšlet. Ačkoli někdy jí to spíš ubližovalo. Obvykle se po mnoha dnech nekonečné nicoty stávalo, že Evangelína konečně něco ucítla. Nebylo to však nikdy to, po čem skutečně toužila. Nikdy neucítla hřejivý dotyk na kůži, brnění prstů u nohou ani pohlazení člověka, který jí dával najevo, že není na celém širém světě úplně sama. Většinou to byl záchvěv žalu nebo štípnutí výčitek.

Výčitky byly nejhorší.

Výčitky chutnaly kysele a hořce a tolik se podobaly pravdě, že měla co dělat, aby se jim nepoddala. Bránila se uvěřit, že Jacks měl pravdu. Že na ten pohár neměla sahat, měla ostatní nechat v moci kletby a měla sehrát roli oběti.

Ne, Jacks se mýlil.

Zachovala se správně.

Někdo ji jistě zachrání.

Ve chvílích, kdy se cítila obzvlášť optimisticky, ji dokonce napadlo, že by ji mohl zachránit sám Jacks. Ale přese všechnen optimismus si Evangelína uvědomovala, že Srdcový princ není žádný zachránce. Byl to naopak on, před kým lidé potřebovali zachránit.

5

A pak Evangelína ucítila něco, co nebyl ani žal,
ani výčitka.

6

Jako by ji světlo pošimralo na kůži.
Na kůži.
Evangelína cítila svou kůži.

Nic podobného necítila už... vlastně ani nevěděla, kolik času uběhlo. Tak dlouho ji obklopovala nicota a teď najednou cítila všechno. Oční víčka. Kotníky. Lokty. Rty. Nohy. Kostí. Kůži. Plíce. Srdce. Vlasy. Žíly. Kolena. Ušní lalůčky. Krk. Hruď.

Od hlavy k patě se třásla. Kůži jí pokrýval pot a byl to úchvatný pocit. Cítila jeho chlad i vlhkost a připadala si živá.

Byla opět naživu!

„Vítej zpátky.“ Kolem Evangelínina pasu se omotala pevná paže a podpírala ji, než si její vratké nohy přivykly na to, že je opět tvoří svaly a kosti.

Vzápětí se jí zaostřil zrak.

Možná to bylo tím, že dlouho nepohlédla do žádné tváře, ale mladík, který ji držel kolem pasu, jí připadal neobyčejně pohledný. Měl snědou pleť, oči orámované hustými řasami a úsměv, jenž napovídal, že oplývá nezměrným šarmem. Ramena mu halil přepychový tma-vozelený plášť lemovaný měděnými lístky a byl stejně

okouzující jako mládencova tvář. „Dokážeš promluvit?“ zeptal se.

„Proč...“ Evangelína vykašlala trochu písku. „Proč vypadáš jako lesní mág?“

Jakmile ta slova vypustila z úst, přála si, aby je mohla vzít zpět. Zjevně se jí ještě nevrátily všechny smysly, včetně smyslu pro dekorum v konverzaci. Tento muž ji přece zachránil. Doufala, že ho neurazila.

Naštěstí se jeho krásná ústa protáhla do širokého úsměvu. „Výtečně. Někdy se hlas nevrátí okamžitě. Pověz mi své celé jméno, drahá. Než tě pustím, musím se ujistit, že se ti vrátila paměť.“

„Kam mě pustíš?“ Evangelína se při tom rozhlížela po místnosti. Vypadalo to, že stojí v nějaké laboratoři. Každý stůl i polici zaplňovaly bublající baňky a pěnící kotlíky, vzduch prosycovala vůně připomínající pryskyřici. Rozhodně se nenacházela v matčině zahradě. Jediné, co v místnosti poznávala, byl královský erb Poledníkové říše namalovaný na jedné z kamenných zdí. „Kde to jsme? Jak dlouho jsem byla sochou?“

„Jen asi šest týdnů. Já jsem královský mistr lektvarů a nacházíme se v nejlepší alchymistické dílně. Jakmile mi řekneš celé své jméno, můžeš odejít.“

Evangelíně chvíli trvalo, než si utřídila myšlenky. Šest týdnů znamenalo, že se ocitla v polovině Horkého období. To nebylo tak hrozné. Mohlo také klidně uběhnout šest let nebo dokonce šedesát.

Pokud ale uplynulo jen šest týdnů, proč ji nikdo nepřišel přivítat? Věděla, že její nevlastní matce na ní příliš nezáleží a s nevlastní sestrou si také nebyly blízké, ale přece jen jim zachránila život. A Luc... nechtěla si ani představit, proč tu nebyl on. Mohlo se snad stát, že o jejím oživení nikdo z nich nevěděl? „Jsem Evangelína Ryšavá.“